

Eörsi István *nappali ház, 1992/4.*

ÁLOM PERŐCSÉNYBEN

1992. július 4.

Eörsi István 1931-ben született Budapesten. Legutóbbi könyve: *Jönnek a bájos tények* (Válogatott versek, cenzúrazatlan kiadás, Caerépfalvi, 1992) és *A kalap és a villa mos* (Gyerekversek, T-Twins, 1992). A karácsonyi könyvvásárra jelenik meg hat drámája a Pátria Kiadónál (*A szerző szeretné, ha a Pofa feje és a csomó emlékeztetne egymásra* címen) és újabb esszé- és publicisztikai kötete a Pesti Szalonnál, az *Üzenet mélyvörös levélpapíron*.

Meglátogattam még nálam is pár évvel idősebb barátnőmet, akivel utoljára vagy húsz éve heverésztünk együtt, miközben férje, szeretett barátom, a munkahelyén időzött, bajnoka volt – mint magam is – és szabadságharcosa a szexnek, felesége pedig megpróbált méltónak bizonyulni hozzá, sohase kérdeztem és most már minek is kérdezném tőle, hogy szívesen feküdt-e le barátaival vagy muszájból vállalta szabadságát – énvelem mindenestre többnyire jól mulatott. Azt sem tisztáztam hajdan és most már nem is fogom, hogy imádott férje, az én szeretett barátom tudott-e játékainkról. Amióta özvegy nagyritkán felkeresem és ilyenkor elsomorodva méltánylom diszkrét harcát az idővel, mely lefaragja csontjairól a húst és arcára álarcot tapaszt, amikor belépek, fürkészve néz rám, nyilván konstatálja a tüneteket ő is rajtam, és ahogy behozza a kávét, és megszólít, ahogy más nem, és így kínál alkoholt is, nóisége savas tavakon, pergamen rétegeken áttör, újra megkísért, akaratlan, hogy elébe menjek, és kurta időre eltakarjam a rombolást meg az elmúlt húsz évet és a várható perspektívákat. A kávét és konyakot megiszom, társalgunk erről-arról, helyreáll bennem lassan az élet prózai rendje, elbúcsúzom.

Ma délután fiaméknál a perőcsényi tornácról betámolyogtam a házba halálra csigázva, a hőség olma ereimbe csorgott, ráájultam az ágyra és egyszerre nála voltam, pongyolában járt-kelt, a nyitott ablakon át forró szél fúj, a pongyola vibrált, s én tudtam, hogy ezúttal nem szököm el.

(Tegnap valaki elmesélte, hogy barátnője férjével tilkos viszonyba bonyolódott, ez keltette talán életre bennem a hajdani hármast, vagy az, hogy tegnapelőtt a közértben összefutottam egy asszonnyal, akit éppen szóbanforgó barátnőmnél ismertem meg – s azóta kétszer ha láttam –, mindkettőjük férje jelen volt s még vagy két tucat vendég, mindazonáltal haladéktalanul szeretkezni kezdtünk a szomszéd szobában: mikor kis kosarával megláttam a pénztárnál, beúszott emlékezetembe az az imbolygó lakás, az arcok, a jéghegy-lékelte évek.)

Leült mellém az ágyra és bár csontjára a feszes hús vissza nem varázsolódott, átcsapott egykettőre savas tavakon, pergamen rétegeken a régi melegség, a csak-rá-jellemző illat – meztelen feküdtem,

titkolhatatlan vágygal. Végigsimított a szemével,
mosolygott állapotomon, régi játszótársnó,
s megfogta sóvár szervem. Ebben a pillanatban
éles csöngetés. Felkel, megy ajtót nyitni. Idóm sincs
félni, hogy netán a férje, mert közli: „A nagybátyám jön.” –
s már nincs a szobában. Öltöznék, hol vannak a ruháim,
se széken se ágyon se a padlón, pucéran rohangálok,
kúszok a szőnyegen, mindjárt belépnek, legalább a gatyám
kerülne elő – nyitom a jólismert fürdőszoba-ajtót,
hogy bezárkózzam, de az ajtón át egy másik szobába nyitok be,
„Meg se ismered?” – kérdi egy férfi. „Dehogynem, szobrász vagy” –
mondom,

végigmér, még csak ki se nevet, és már mások is jönnek,
szólnak hozzám, felelek, micsoda hazug helyzet,
kezemmel takarózom, mindjárt benyit a barátnóm is
pongyolában s a nagybácsi, aki közel lehet a százhoz,
az ajtó felé sandítok, majd mint ki hajánál fogva
rántja ki magát a mocsárból, felébredek. Perócsény.
Fiamék háza. Hőség. Alsónadrágban fekszem
halálra csigázva. Ha eloldja leláncolt ösztöneinket
az álom, utánuk ered rögtön az önvád kopója.